

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/85/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017202113
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1017202113.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: S. F., S.Y. XX, O., zastúpeného advokátom X.. Q. Š., K. XX, O., proti žalovanej: Slovenská Y., B. Q. S. S. Q. W. W. Y., Y. XX, O., o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11.03.2022, č.k. 29C/36/2018-213, a na odvolanie žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12.04.2022, č.k. 29C/36/2018-220, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e**.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 11.03.2022, č.k. 29C/36/2018-213, zamietol žalobu a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pôvodná žalobkyňa v 1. rade Q. F. sa spolu so žalobcom (označeným ako žalobca v 2. rade) domáhali žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave dňa 19.12.2017 voči žalovanej zaplatať skutočnej škody v sume 1.133,62 eura a nemajetkovej ujmy v sume 2.000 eur. Dôvodili, že dňa 15.07.2014 prevzali upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 08.07.2014, č.k. EX 841/14-30, od súdneho exekútora X.. V. O., povereného vykonaním exekúcie, ktoré poverenie vydal Okresný súd Bratislava II dňa 30.06.2014, sp. zn. 57Er/3105/2014 (ďalej len „poverenie na vykonanie exekúcie“). Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok B. J. U. W..Y..R.. zo dňa 29.01.2014, č.k. RK-PC-1273/13-L (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), pričom celková vymáhaná suma spolu s trovami exekúcie predstavovala 6.789,95 eura. Žalobcovia podali voči upovedomeniu o začatí exekúcie dňa 24.07.2014 námietky, uvádzajúc, že dňa 16.06.2014 podali na Okresný súd Bratislava II žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, konanie vedené pod sp. zn. 12C/127/2014; ich námietky Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 06.10.2014, č.k. 57Er/3105/2014-31, EX 841/2014, zamietol. Žalobcovia navrhli dňa 15.01.2016 odklad exekúcie, ktorému návrhu Okresný súd Bratislava II vyhovel a povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania vo veci sp. zn. 12C/127/2014. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 13.09.2016, č.k. 12C/127/2014-138, právoplatným dňa 16.11.2016, rozhodcovský rozsudok v celom rozsahu zrušil, o ktorej skutočnosti žalobcovia informovali súdneho exekútora listom zo dňa 24.11.2016 a vyzvali ho na vrátenie vymožených finančných prostriedkov. Vzhľadom na to, že na sťažnosť zo dňa 24.01.2017 dostali od Slovenskej komory súdnych exekútorov negatívnu odpoveď, obrátili sa so žiadosťou zo dňa 02.05.2017 na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“), ktoré im oznámilo, že pokiaľ im bola spôsobená

škoda v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, môžu požiadať o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“); ich žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ministerstvo spravodlivosti vyhodnotilo ako nedôvodnú. Žalobcovia mali za to, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia, za ktoré označili poverenie na vykonanie exekúcie, nakoľko ho exekučný súd vydal bez právneho základu, ako aj v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II, ktorý vydaniu nezákonného poverenia predchádzal, im vznikla škoda. Tá spočívala v nezákonnom vymožení finančných prostriedkov v sume 1.133,62 eura, pozostávajúcich zo mzdy zrazenej obchodnou spoločnosťou D. Z., U.W. v sume 297,49 eura v období od 09/2015 do 12/2015, a z dôchodku, ktorý zrazila Sociálna poisťovňa v sume 836,13 eura v období od 08/2014 do 03/2016. Zároveň si žalobcovia uplatňovali i náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2.000 eur pre porušenie ich základných práv a slobôd garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Súd prvej inštancie rozhodol o veci prvý krát rozsudkom zo dňa 25.01.2019, č.k. 29C/36/2018-82, tak, že žalobu zamietol. Predmetný rozsudok na odvolanie pôvodnej žalobkyne v 1. rade a žalobcu zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 3Co/80/2019, a vec vrátil na nové konanie. Odvolací súd ustálil, že žalobcovia dôvodne namietali nesprávny úradný postup exekučného súdu predchádzajúci vydaniu poverenia na výkon exekúcie, keď tento nedostatočne skúmal exekučný titul z hľadiska jeho vykonateľnosti tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej, a napriek neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá zakladala právomoc rozhodcovského súdu, poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Mal tiež za to, že nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. možno v civilnom sporovom konaní úspešne uplatniť až v prípade nemožnosti uspokojenia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať.

4. Súd prvej inštancie následne vykonaným dokazovaním zistil, že po doručení návrhu oprávneného (V. D. W., W.Y.R..) podal súdny exekútor X.. V. O. dňa 26.06.2014 na Okresný súd Bratislava II žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sp. zn. EX 841/2014; konanie bolo vedené pod sp. zn. 57Er/3105/2014. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, ktorým Stály rozhodcovský súd Victoria zaviazal pôvodných žalobcov v procesnom postavení žalovaných zaplatiť spoločne a nerozdielne spoločnosti V. D. W., W.Y.R.. ako žalobcovi sumu 2.893,32 eura spolu so špecifikovanou zmluvnou pokutou, príslušenstvom a trovami rozhodcovského konania. Vychádzal pritom zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.01.2012, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným revolvingový úver v sume 1.500 eur a títo sa s jeho splácaním dostali do omeškania pri splátke č. 2.

5. Konajúci súd ďalej uviedol, že Okresný súd Bratislava II poveril dňa 30.06.2014 súdneho exekútora vykonaním exekúcie; poverenie č. 5102 165416. Žalobcovia podali dňa 24.07.2014 námietky proti exekúcii dôvodiac, že požiadali Okresný súd Bratislava II o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý bol exekučným titulom v exekučnom konaní (konanie vedené pod sp. zn. 12C/127/2014). Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 06.10.2014, č.k. 57Er/3105/2014-31, námietky žalobcov proti exekúcii zamietol, pričom uznesením zo dňa 04.03.2016, č.k. 57Er/3105/2014-61, povolil odklad exekúcie až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 12C/127/2014. Následne, uznesením zo dňa 24.04.2017, č.k. 57Er/3105/2014-80, okresný súd exekúciu zastavil. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 13.09.2016, č.k. 12C/127/2014-138, v celom rozsahu zrušil rozhodcovský rozsudok; predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.11.2016.

6. Podľa oznámenia Sociálnej poisťovne zo dňa 25.08.2020 táto vykonala za účelom úhrady pohľadávky spoločnosti V. D. W., W.Y.R., vymáhanej v exekučnom konaní sp. zn. EX 841/14, v období od 12.08.2014 do 11.02.2017 zrážky (z dôchodku žalobcu) v sume 1.384,23 eura, pričom sumu 836,13 eura, zrazenú v období od 12.08.2014 do 11.03.2016 poukázala na účet súdneho exekútora; sumu celkom 512,10 eura, zrazenú po 11.03.2016, vyplatila žalobcovi. Podľa potvrdenia spoločnosti D. Z., U.W.. táto z dôvodu exekúcie realizovala v období od 09/2015 do 12/2015 zrážky zo mzdy žalobcu spolu v sume 297,49 eura, a tieto poukázala na účet súdneho exekútora.

7. Zistiť, že pôvodní žalobcovia dodržali procesný postup podľa § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. podali žiadosť o predbežné prerokovanie žalobou uplatnených nárokov z nimi uvádzaného titulu, ktorej

žalovaná nevyhovela, konajúci súd sa zaoberal dôvodnosťou samotnej žaloby žalobcu (uznesením zo dňa 26.11.2021, č.k. 29C/36/2018-169, súd prvej inštancie zastavil konanie o žalobe pôvodnej žalobkyne v 1. rade z dôvodu straty jej procesnej subjektivity - pozn. odvolacieho súdu). Viazaný právnym názorom odvolacieho súdu ohľadne nesprávneho úradného postupu predchádzajúcemu vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie, považoval základ nároku za daný. Pokiaľ však išlo o dôvodnosť žaloby z hľadiska existencie škody, súd prvej inštancie konštatoval, že i keď z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že z dôchodku a zo mzdy žalobcu boli vykonané zrážky v celkovej sume 1.133,62 eura (297,49 eura + 836,13 eura), a tieto boli poukázané na účet súdneho exekútora, t.j. v exekučnom konaní došlo k vymoženiu žalobcom deklarovanej sumy, so zreteľom na zásadu zákazu návratu do predošlého stavu v exekučnom konaní, a to aj pokiaľ sa neskôr ukáže, že exekúcia nemala byť voči určitému subjektu z dôvodu nedostatku exekučného titulu vykonaná, vzniklo žalobcovi právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od tých subjektov, ktoré sa na jeho úkor obohatili. Poukazujúc na ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorej môže byť v civilnom sporovom konaní úspešne uplatnený nárok na náhradu škody voči štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a preto existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie ustálil, že žalobca si taký nárok pred podaním žaloby neuplatnil, keďže na pojednávaní dňa 11.03.2022 uviedol, že nárok z titulu bezdôvodného obohatenia si ešte len bude uplatňovať na súde. Konajúci súd uzavrel, že za tejto situácie podal žalobca žalobu v časti náhrady škody predčasne. Podotkol pritom, že bez ohľadu na to, či v exekučnom konaní bola vymožená suma 1.133,62 eura alebo táto bola znížená o sumu 228,62 eura, ktorú súdny exekútor žalobcovi vrátil ako nepodliehajúcu exekúcii, len samotný úver poskytnutý žalobcovi predstavoval sumu 1.500 eur, a teda v exekučnom konaní nedošlo k vymoženiu ani len istiny úveru. Pokiaľ išlo o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2.000 eur, súd prvej inštancie uzavrel, že nebolo zrejmé, ako k uvedenej sume žalobca vôbec dospel.

8. Na uvedenom základe, za súčasnej aplikácie § 3 ods. 1, ods.2, § 4 ods. 1, písm. a) bod 1., § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 až ods. 3, § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., § 36 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2, § 50 ods. 1, § 61 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok, a § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko táto si taký nárok výslovne neuplatnila.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Konajúcemu súdu vytýkal, že sa dôsledne nevysporiadal so záväzným právnym názorom, ktorý uviedol v zrušujúcom uznesení odvolací súd. Hoci vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, a to aj na podklade listinných dôkazov, ktoré založil do súdneho spisu, nedospel k správne právnemu záveru a jeho rozhodnutie preto označil za arbitrárne. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovie, príp. ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

12. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že so zreteľom na zrušenie v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie Krajským súdom v Bratislave, bol v tomto odvolacom konaní žalobca úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. Proti uvedenému uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná primárne z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., resp. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) C.s.p. Poukázala na to, že konajúci súd po vrátení veci odvolacím súdom rozsudkom zo dňa 11.03.2022, č.k. 29C/36/2018-213, zamietol žalobu žalobcu a nepriznal jej nárok na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. rešpektujúc, že si výslovne nárok na náhradu trov konania neuplatnila. Súd prvej inštancie

tak rozhodol o nároku strán na náhradu trov celého doterajšieho konania, viazaný zásadou procesného úspechu, ktorá sa určuje porovnaním žalobnej žiadosti a meritórneho výroku. Keďže konajúci súd rozhodol napadnutým uznesením samostatne o trovách odvolacieho konania predchádzajúceho vydaniu nového rozhodnutia vo veci samej, rozhodol tak v rozpore s § 255 ods. 1 C.s.p. Podľa názoru žalovanej sa mal konajúci súd pri posúdení nároku na náhradu trov konania zaoberať len otázkou (ne)úspechu žalobcu v spore a v tomto smere neprihliadať na jeho parciálny úspech v predchádzajúcom odvolacom konaní. Uvedenému mala nasvedčovať aj platná právna úprava ustanovenia § 396 C.s.p. Ak by sa malo po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodovať o trovách odvolacieho konania osobitne, a to len podľa úspechu v tomto odvolacom konaní a bez prihliadania na úspech v samotnom spore, potom by o trovách odvolacieho konania mohol bez ohľadu na ďalší vývoj sporu a konečné rozhodnutie rozhodnúť už samotný odvolací súd pri vydaní zrušujúceho uznesenia. Svoj názor pritom žalovaná podporila i rozsudkom Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 11Co/26/2020 a Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 16Co/68/2020. Na uvedenom základe mala žalovaná za to, že pokiaľ konajúci súd opätovne žalobu žalobcu zamietol a rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, nemal napadnuté rozhodnutie vôbec vydať.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej považoval dôvody v ňom uvedené za irelevantné. Uviedol, že konajúci súd „rozhodol o priznaní nároku žalobcu na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p., teda nerozhodoval o práve na náhradu trov odvolacieho konania“. Vydaním napadnutého uznesenia, potom naplnil literu právnej úpravy, keďže v dôsledku odvolania odvolací súd zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

15. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako i napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie žalobcu a odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, kým odvolanie žalovanej je opodstatnené a napadnuté uznesenie je potrebné zrušiť. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.02.2023 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

16. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca v odvolaní výslovne uviedol a skutkovo vymedzil; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní. Je notoriou, že k zodpovednému uplatňovaniu vlastných procesných práv patrí tiež požiadavka, aby strana sporu mala jasno v dôvodoch svojej nespokojnosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie a tieto následne v odvolaní dostatočne jasne špecifikovala; o to viac, pokiaľ je kvalifikovane zastúpená právnym zástupcom, tak ako v danom prípade žalobca.

17. Žalobca v odvolaní konajúceho súdu vytýkal, že sa dôsledne nevysporiadal so záväzným právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení; s touto argumentáciou sa nemožno stotožniť.

18. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku celkom zreteľne vyplýva, že súd prvej inštancie, riadiac sa práve právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým bol pre účely ďalšieho konania v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný, mal za preukázaný základ nároku uplatneného žalobcom, t.j. mal za preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu predchádzajúceho vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie, spočívajúceho v tom, že tento nedostatočne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) z hľadiska jeho vykonateľnosti tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej, a napriek neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, zakladajúcej právomoc rozhodcovského súdu, poveril

súdneho exekútora vykonaním exekúcie, v ktorej bola vymožená peňažná suma 1.332,62 eura. Konajúci súd tak nepochybne postupoval v intenciách ustanovenia § 391 ods. 2 C.s.p.

19. Odvolací súd nemohol prisvedčiť ani ďalšej odvolacej námietke žalobcu ohľadne arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie zistil na podklade vykonaného dokazovania skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vydanie rozhodnutia o veci, tento uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom, zameriavajúc sa na splnenie predpokladov zodpovednosti žalovanej v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., zaoberal sa otázkou vzniku škody (nemajetkovej ujmy), dospejúc pritom k záveru, že táto zatiaľ nevznikla, keďže žalobca nepreukázal, že sa prvotne domáhal svojho nároku titulom vydania bezdôvodného obohatenia od subjektu, ktorý od neho prospech získal a je povinný ho vydať (oprávnený v exekučnom konaní); vo vzťahu k nemajetkovej ujme podotkol, že žalobca ani neozrejmil, čo táto predstavuje a ako k nej žalobca dospel. Súd prvej inštancie, ozrejmujúc vzťah medzi prijatými úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnym záverom na strane druhej, sa v miere postačujúcej vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré považoval za rozhodujúce pre vyvodenie ním prijatého právneho záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu; napokon, jeho závery žalobca obsahom konkrétnej odvolacej argumentácie nespochybnil.

20. Možno sa pritom stotožniť s tým, že v zmysle ustálenej súdnej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Cz 110/84, ktoré je vzhľadom na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2006, sp. zn. 4Cdo 199/2005, ako i uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.01.2013, sp. zn. II. ÚS 17/2013, naďalej aplikovateľné) platí, že nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. môže byť v civilnom sporovom konaní úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ teda žalobca mal pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto toto obohatenie získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia samotnej škody, a to bez pohľadu na to, či k plneniu došlo dobrovoľne alebo v rámci exekučného konania.

21. S poukazom na uvedené preto odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil ako vo výroku vecne správny.

22. Pokiaľ išlo o napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v súvislosti s odvolaním proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 25.01.2019, č.k. 29C/36/2018-82 - pozn. odvolacieho súdu), odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovanej. Rozhodnutie o trovách konania netreba rozdeľovať a nárok na ich náhradu posudzovať osobitne vo vzťahu ku konaniu pred súdom prvej inštancie a pred súdom odvolacím, keďže určujúci je celkový úspech v spore, a nie parciálny úspech niektorej zo strán (tu žalobcu) pri rozhodovaní o určitej dielčej otázke, ako sa mylne domnieval konajúci súd. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu; v opačnom prípade, t.j. keď jeho žalobu súd zamietne, ide o jeho neúspech a úspech žalovanej strany, tak ako v danom prípade. Strane, ktorá má plný úspech vo veci, pritom patrí nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá úspech vo veci nemala.

23. S ohľadom na výsledok konania o veci samej a jemu zodpovedajúce znenie výroku rozsudku konajúceho súdu o nároku na náhradu trov (celého) konania, nebol v danom prípade dôvod samostatným uznesením rozhodovať o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže súd prvej inštancie rozhodol o trovách tak prvoinštančného, ako i v poradí prvého odvolacieho konania, už v meritórnom rozhodnutí o veci, keď žalovanej nepriznal nárok na ich náhradu, nakoľko žalovaná si tento nárok neuplatnila, nadbytočne vydal napadnuté uznesenie. Vzhľadom na túto skutočnosť neostalo odvolaciemu súdu iné ako napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. d) C.s.p. zrušiť.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej nepriznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).